

I NSNc 263/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Grzegorz Swaczyna (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko A. K.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 listopada 2022 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 2 czerwca 2020 r., sygn. I ACa 577/19

I. uchyla punkt II oraz III zaskarżonego wyroku,

II. znosi postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie

III. przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

UZASADNIENIE

W. K. 12 kwietnia 2019 r. wniósł do Sądu Okręgowego w Przemyślu pozew o rozwód przeciwko małżonce A. K., domagając się ostatecznie rozwiązania małżeństwa przez rozwód z winy małżonki.

Pozwana A. K. 14 czerwca 2019 r. wniosła odpowiedź na pozew i finalnie zawnioskowała o rozwiązanie małżeństwa z winy powoda.

Sąd Okręgowy w Przemyślu po przeprowadzeniu rozprawy 28 października 2019 r., sygn. I C 264/19 wydał wyrok, w którym orzekł rozwód małżeństwa z winy obu stron.

Pozwana, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła 5 grudnia 2019 r. apelację od ww. orzeczenia Sądu Okręgowego w Przemyślu domagając się jego zmiany w zakresie pkt 1 poprzez orzeczenie rozvodu z wyłącznej winy powoda W. K. oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwana w wywiedzionym środku zaskarżenia zgłosiła wniosek o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Sędzia sprawozdawca wyznaczony do rozpoznania apelacji sporządził 3 lutego 2020 r. notatkę, z której wynikało, że powód nie wniósł odpowiedzi na apelację pozwanej, nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie rozprawy, a przedmiotem zaskarżenia jest rozstrzygnięcie o winie i kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 2 czerwca 2020 r., I ACa 577/19 wydanym na posiedzeniu niejawnym w sprawie z powództwa W. K. przeciwko A. K. o rozwód na skutek apelacji pozwanej uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z 28 października 2019 r., I C 264/19 w części orzekającej o władzy rodzicielskiej, alimentach i kontaktach (pkt II, III i IV wyroku Sądu pierwszej instancji) w stosunku do M. K. urodzonej [...] 2002 r. i w tym zakresie postępowanie umorzył (pkt I) oraz oddalił apelację w pozostałej części (pkt II), a także zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 540 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego (III).

Rzecznik Praw Obywatelskich pismem z 9 lutego 2022 r. wniósł skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 2 czerwca 2020 r., I ACa 577/19 z powództwa W. K. przeciwko A. K. o rozwód.

Powołując się na art. 8 ust. 1 ustawy z 15 lipca 1987 roku o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jedn. Dz.U. 2020 r., poz. 627 ze zm.) w zw. z art. 115 § 1 i § 1a i art. 89 § 1 *in princ.* ustawy z 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U.2021 r., poz. 1904; dalej jako: u.SN) z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, zaskarżył w części, tj. co do punktu II i III wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 2 czerwca 2020 r. wydany w sprawie I ACa 577/19.

Skarżący zawniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie II i III; oraz przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie.

Rzecznik Praw Obywatelskich powołując się na art. 89 § 1 pkt 2 i pkt 1 u.SN zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa, tj. art. 374 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co wyrażało się rozpoznaniem sprawy przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie 2 czerwca 2020 r. na posiedzeniu niejawnym, pomimo znajdującego się w aktach sprawy wniosku o rozpoznanie apelacji na rozprawie (apelacja pozwanej z 4 grudnia 2019, k.128), a tym samym pozbawienie pozwanej możliwości działania w sprawie;
2. ewentualnie rażące naruszenie prawa, tj. art. 15zsz¹ pkt 2 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1842 ze zm.), wprowadzonego ustawą z 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS- CoV-2, Dz.U.2020 r., poz. 875 ze zm.), obowiązującego w dacie 2 czerwca 2020 r., poprzez jego niezastosowanie i przeprowadzenie tego dnia posiedzenia niejawnego, pomimo niezawiadomienia stron o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne, wskutek czego strona pozbawiona została możliwości złożenia sprzeciwu od zarządzenia przewodniczącego o przeprowadzeniu posiedzenia niejawnego,

a powyższe uchybienia implikowały:

3. naruszenie zasad lub wolności i prawa człowieka i obywatela określonych w Konstytucji RP, tj. zasady demokratycznego państwa prawnego,

ureczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP) oraz prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP).

Skarżący zawniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

1. poświadczanego za zgodność wydruku wiadomości z 30 marca 2021 r. poczty elektronicznej pozwanej A. K. do Rzecznika Praw Obywatelskich na okoliczność, że żadna ze stron sprawy rozwodowej nie zawarła ponownie związku małżeńskiego,
2. poświadczonej za zgodność kopii wniosku A. K. do Rzecznika Praw Obywatelskich z 4 sierpnia 2020 r. na okoliczność, że rozpoznanie apelacji na posiedzeniu niejawnym wbrew zgłoszonemu żądaniu wywołało u niej poczucie niesprawiedliwego i nierzetelnego rozpoznania sprawy, a przez to naruszenie jej prawa do sądu.

Rzecznik Praw Obywatelskich w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej wskazał, że Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 2 czerwca 2020 r. wydanym na posiedzeniu niejawnym uchylił zaskarżony wyrok w części orzekającej o władzy rodzicielskiej, alimentach i kontaktach (pkt II, III i IV) w stosunku do M. K. urodzonej [...] 2002 r. (wobec osiągnięcia przez nią pełnoletności) i w tym zakresie postępowanie umorzył, oddalił apelację pozwanej w pozostałej części, a także zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 540 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

W ocenie skarżącego powyższy wywód jednoznacznie świadczy o tym, że Sąd Apelacyjny w Rzeszowie nie rozpoznał apelacji pozwanej na rozprawie, choć obligował go do tego wprost art. 374 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.), która to nowelizacja w tym zakresie weszła w życie 7 listopada 2019 r.

Rzecznik w dalszej części uzasadnienia argumentował, że nie znajduje w przedmiotowej sprawie zastosowania art 15zsz³ ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2020 r., poz. 1842 ze zm.). Artykuł 15zsz³ tej ustawy wprowadzony został ustawą z 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem

się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. 2020 r., poz. 875 ze zm.) i choć obowiązywał w dacie 2 czerwca 2020 r., to dotyczył jedynie sytuacji procesowej, w której apelację wniesiono przed 7 listopada 2019 r. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie niewątpliwie doszło do rażącego - niewymagającego skomplikowanego dowodzenia i przeprowadzenia złożonych procesów intelektualnych - naruszenia przepisów postępowania. W sytuacji objętej dyspozycją wyrażonej w nim normy, sąd musi uwzględnić wolę strony strony i w razie złożenia stosownego wniosku, rozpoznać sprawę odwoławczą na rozprawie.

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich oddalenie apelacji pozwanej A. K. w części merytorycznej, wywołuje dla niej negatywne skutki. W rezultacie wydania orzeczenia przez sąd drugiej instancji z uchybieniem przepisów proceduralnych podtrzymane zostało rozstrzygnięcie sądu a quo o uznaniu jej za współwinną rozkładu pożycia, co ma konsekwencje nie tylko moralne, ale i finansowe. Z racji pozbawienia możliwości udziału w postępowaniu odwoławczym, pozwana nie miała możliwości przedstawienia sądowi odwoławczemu argumentów oraz dowodów przemawiających przeciwko uznaniu jej za współwinną rozkładu pożycia małżeńskiego i uznaniem powoda za wyłącznie winnego tego rozkładu.

Rzecznik Praw Obywatelskich wskazał, że rozwodzący się małżonkowie K. mieli prawo zakładać, że toczące się postępowanie będzie prowadzone zgodnie z przepisami prawa, zaś wydane orzeczenie stanowić będzie niewadliwe i ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie rozwiązania ich małżeństwa. Przekonanie to mogli żywić w kontekście konstytucyjnych zasad wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP, tj.: zaufania do państwa i bezpieczeństwa prawnego.

Konkludując Rzecznik Praw Obywatelskich wskazał, iż orzeczenie sądowe powinno być sprawiedliwe i stanowić rezultat postępowania spełniającego wszystkie ustawowe przesłanki, aby nie zachodziła konieczność wzruszania go szczególnie w sytuacji, gdy korzysta już z powagi rzeczy osądzonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługiwała na uwzględnienie.

Na przedpolu rozważań prawnych, Sąd Najwyższy wskazuje, że skarga nadzwyczajna była dopuszczalna, gdyż wniesiona została przez uprawniony organ (art. 89 § 2 u.SN), przedmiotem zaskarżenia jest orzeczenie sądu powszechnego (art. 89 § 1 u.SN), które nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia (art. 89 § 1 *in fine* u.SN). Nadto, zaskarżone orzeczenie pozostaje w sprzeczności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (przesłanka ogólna z art. 89 § 1 u.SN), także narusza zasady i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji RP (art. 89 § 1 pkt 1 u.SN) oraz w sposób rażący prawo przez jego niewłaściwe zastosowanie (art. 89 § 1 pkt 2 u.SN). W kontekście analizy dopuszczalności skargi nadzwyczajnej, z uwagi na przedmiot zaskarżonego orzeczenia, należy odnotować, że żadna ze stron postępowania I ACa 577/19 prowadzonego przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie nie zawarła nowego związku małżeńskiego (art. 90 § 3 u.SN). Zaskarżone orzeczenie wydane zostało 2 czerwca 2022 r., a skarga nadzwyczajna wniesiona została 14 lutego 2022 r., a zatem z zachowaniem 5- letniego terminu od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia, o którym traktuje art. 89 § 3 u.SN.

Artykuł 374 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w apelacji lub odpowiedzi na apelację złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że cofnięto pozew lub apelację albo zachodzi nieważność postępowania. Takie brzmienie art. 374 k.p.c. ustalone zostało 7 listopada 2019 r. na skutek wejścia w życie art. 1 pkt 134 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2019, poz. 1469, dalej jako: ustawa nowelizująca). Apelacja pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu wniesiona została 5 grudnia 2019 r., a zatem zgodnie z przepisem przejściowym (art. 9 pkt 4 *a contrario*) cytowanej wyżej ustawy nowelizującej, art. 374 k.p.c. w rozpoznawanej sprawie będzie znajdował zastosowanie w brzmieniu ustalonym tą nowelizacją. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 4 ustawy nowelizującej, do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych

i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Na gruncie aktualnych regulacji Kodeksu postępowania cywilnego (obowiązujących także w dacie wnoszenia przez pozwaną apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji), zasadą jest rozpoznawanie spraw na posiedzeniu niejawnym, o ile nie zachodzą przesłanki obligatoryjnego wyznaczenia rozprawy. Zatem zgodnie z ogólną dyrektywą wysłowioną w art. 374 k.p.c., to sąd drugiej instancji ocenia, czy konieczne jest przeprowadzenie rozprawy np. w celu wysłuchania stron, czy przesłuchania świadków, a w przypadku niestwierdzenia takich okoliczności, może rozpoznawać sprawę na posiedzeniu niejawnym. Co jednak kluczowe dla rozstrzygnięcia postępowania ze skargi nadzwyczajnej, wniosek strony o przeprowadzenie rozprawy zgłoszony w apelacji lub odpowiedzi na apelację jest wiążący dla sądu odwoławczego, o ile nie cofnięto pozwu, apelacji albo nie zachodzi nieważność postępowania. Przy czym wskazać należy, że skoro Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wydał merytoryczny wyrok reformatoryjny, to nie dopatrywał się okoliczności skutkujących nieważnością postępowania przed sądem *a quo*. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 386 § 2 k.p.c., w razie stwierdzenia nieważności postępowania sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Lektura skargi nadzwyczajnej, jak i akt I ACa 577/19 prowadzi do wniosku, że ani pozew ani apelacja nie zostały cofnięte. W takim stanie rzeczy wniosek pozwanej o przeprowadzenie rozprawy odwoławczej był wiążący dla sądu z uwagi na spełnienie się przesłanki: podmiotowej (wnioskodawcą strona postępowania), przedmiotowej (wniosek miał za przedmiot przeprowadzenie rozprawy) i temporalnej (zgłoszony w piśmie inicjującym postępowanie odwoławcze).

Nieuwzględnienie wniosku zgłoszonego w trybie art. 374 k.p.c. stanowi uchybienie procesowe, które może mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a w pewnych okolicznościach pociąga za sobą nieważność postępowania ze względu na pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw. Nie ma przeszkód, aby strona wniosek o przeprowadzenie rozprawy złożyła w piśmie procesowym, niebędącym ani apelacją, ani odpowiedzią na apelację.

Wniosek o przeprowadzenie rozprawy może zostać przez stronę cofnięty aż do chwili wywołania sprawy (art. 210 § 1 *in principio*; tak samo M. Michalska-Marciniak [w:] *Kodeks postępowania cywilnego...*, t. 1, red. T. Zembrzusi, s. 847).

Nieważność postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony swych praw zachodzi wówczas, gdy strona, wbrew swej woli, została faktycznie pozbawiona możliwości działania. Ten przejaw nieważności występuje wówczas, gdy na skutek wadliwości czynności procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, a skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony swych praw, dokonywana jest przy tym na podstawie konkretnych okoliczności sprawy (post. Sądu Najwyższego z 17 marca 2021 r., I CSK 278/20). Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw polega na uniemożliwieniu uczestniczenia w postępowaniu rozpoznawczym wbrew jej woli. Najczęściej zachodzi to poprzez niezawiadomianie o terminie posiedzeń, pozbawienie możliwości składania pism procesowych, czy wniosków dowodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2001 r., I CKN 999/98 i postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2014 r., IV CSK 545/13).

Warto wskazać, że Sąd Najwyższy w uchwale z 2 lipca 2021 r., III CZP 46/20 przesądził, że sąd drugiej instancji jest związany wnioskiem strony o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko skarżącej, że rozpoznanie sprawy – wbrew przepisom – na posiedzeniu niejawnym zamiast na rozprawie oznacza pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw, co z kolei skutkuje nieważnością postępowania (T. Ereciński [w:] *Kodeks postępowania cywilnego...*, t. 3, red. T. Ereciński, 2016, s. 81; A. Kościółek *Rozpoznawanie spraw cywilnych na posiedzeniu niejawnym [w:] Ius est a iustitia appellatum. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Tadeuszowi Wiśniewskiemu*, red. nauk. M. Tomalak, komitet red. T. Ereciński, J. Gudowski, M. Pazdan, Warszawa 2017).

Zgłoszony jako ewentualny zarzut naruszenia art. 15zżs¹ pkt 2 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz

wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2020 r., poz. 1842 ze zm.) zasługiwał na uwzględnienie. Zważyć należy, że art. 15zżs¹ pkt 2 ustawy specjalnej w brzmieniu przywołanym przez skarżącego obowiązywał od 16 maja 2020 r. do 3 lipca 2021 r. a zatem także w dacie wydania przez Sąd Apelacyjny zaskarżonego wyroku (2 czerwca 2020 r.). Zgodnie z tą regulacją prawną przewodniczący mógł rozpoznać na posiedzeniu niejawnym sprawę, która podlegała rozpoznaniu na rozprawie lub posiedzeniu jawnym, o ile strony w ciągu 7 dni od otrzymania zawiadomienia o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne nie zgłosiły sprzeciwu, co do trybu postępowania. W aktach sprawy I ACa 577/19 brak przedmiotowych zawiadomień, co świadczy o rażących uchybieniach proceduralnych.

Zgodnie z rozumieniem zasady zaufania do państwa, prezentowanym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, ochronie konstytucyjnej podlegać musi zaufanie obywatela nie tylko do samej litery prawa, ale przede wszystkim do sposobu jego interpretacji, która jest przyjmowana w praktyce stosowania prawa przez organy państwa (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 listopada 1997 r. sygn. U 11/97).

Adresatem art. 2 Konstytucji RP są również sądy powszechne wszystkich instancji dlatego sprawując wymiar sprawiedliwości w demokratycznym państwie prawnym zobowiązane są urzeczywistniać zasady sprawiedliwości społecznej. Orzeczenia powinny być słuszne, tj. zgodne z podstawowymi zasadami etycznego postępowania i wartościami powszechnie uznawanymi w kulturze polskiego społeczeństwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 marca 2009 r., II CSK 602/08). Sąd rozstrzygający sprawę powinien budować autorytet wymiaru sprawiedliwości i kształtować zewnętrzne przekonanie o prawidłowości każdej podjętej przez sąd orzekający czynności i słuszności wydanego orzeczenia.

Z zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wiąże się bezpośrednio zasada bezpieczeństwa prawnego wyrażającego się przewidywalnością działań organów państwa, która pozwala stronom postępowań planować działania i przewidywać swoją sytuację prawną (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 stycznia 2009 r. sygn. P 40/07). Wydanie przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie orzeczenia w następstwie rażącego pominięcia

obowiązujących przepisów proceduralnych bezsprzecznie narusza wskazane powyżej zasady bezpieczeństwa prawnego i podważa zaufanie stron postępowania do państwa i stanowiącego w nim porządku prawnego.

Sąd Najwyższy uznał, że zaskarżony wyrok wydany został w warunkach nieważności postępowania, pozostając w sprzeczności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Z tej przyczyny konieczne stało się uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w zaskarżonej części, zniesienie postępowania w zakresie objętym nieważnością i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w oparciu o art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN. Sąd Najwyższy zaznacza, że wobec jasnej redakcji art. 374 zdanie drugie k.p.c. nie zachodzą najmniejsze wątpliwości, iż Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację na posiedzeniu niejawnym, mimo zgłoszenia przez pozwaną skutecznego wniosku o rozpoznanie tego środka zaskarżenia na rozprawie, dopuścił się rażącego naruszenia procedury cywilnej, a w konsekwencji także prawa pozwanej do obrony swoich praw. Z tego względu orzeczenie zaskarżone skargą nadzwyczajną nie mogło ostać się w obrocie prawnym.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej wydane zostało na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

[as

al]